

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2004 r. przez Scandlines Sverige AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-399/04)

(2005/C 6/78)

(język postępowania: angielski)

W dniu 7 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Scandlines Sverige AB z siedzibą w Helsingborgu, Szwecja, reprezentowanej przez C. Vajdę QC oraz R. Azeliusa i K. Azeliusa, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 23 lipca 2004 r. oddalającej skargę skarżącej z dnia 2 lipca 1997 r;
- przekazanie sprawy Komisji do ponownego rozpoznania w świetle treści orzeczenia Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą niezależnie od wyniku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest szwedzką spółką, której głównym przedmiotem działalności jest świadczenie usług jako agent portowy dla przewoźnika promowego. Skarżąca wniosła do Komisji skargę przeciwko Helsingborgs Hamn AB (HHAB), spółce zajmującej się prowadzeniem portu w Helsingborgu w Szwecji i ustalaniem wysokości opłat portowych. Skarżąca twierdziła, że HHAB nałożyła na nią obowiązek uiszczenia nadmiernych opłat portowych, nadużywając w ten sposób pozycji dominującej z naruszeniem art. 82 WE. Zaskarżoną decyzją Komisja oddaliła wymienioną wyżej skargę.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż opłaty portowe pobierane od przewoźników promowych nie były nadmierne. Zdaniem skarżącej analiza kosztów i cen dokonana przez Komisję wykazała, że w ramach

swojej działalności związanej z promami HHAB osiągała zyski przekraczające 100 % środków pieniężnych, które zostały zainwestowane w tę działalność. Skarżąca twierdzi, że tego rodzaju zyski nie mogą być uzyskane na rynku rządzącym się zasadami konkurencji i w związku z powyższym są one nadmierne, niesłuszne oraz stanowią nadużycie. Skarżąca twierdzi, że odrzucając powyższe rozumowanie Komisja w nieprawidłowy sposób zastosowała określenie „wartości ekonomicznej” oraz nie zastosowała zasady proporcjonalności lub prawidłowego ciężaru dowodu. Stwierdza również, że Komisja niesłusznie odrzuciła porównanie pomiędzy cenami stosowanymi wobec przewoźników promowych a cenami stosowanymi wobec przewoźników cargo, jak również porównanie pomiędzy cenami stosowanymi w Helsingborgu a cenami stosowanymi w Elsinore znajdującym się na przeciwległym krańcu tej samej trasy. Skarżąca podważa również ustalenie Komisji jakoby nie doszło do dyskryminacji cenowej przewoźników promowych w stosunku do przewoźników cargo w rozumieniu art. 82 WE. Zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie uznała, że usługi świadczone przez HHAB dla tych dwóch gałęzi transportu nie są równoważne i że nie doszło do stworzenia przewoźnikom promowym niekorzystnych warunków konkurencji.

Ponadto, skarżąca twierdzi, że uzasadnienie sporządzone przez Komisję jest nieprawidłowe, nieadekwatne i wewnętrznie sprzeczne i że z tych względów narusza art. 253 WE. Wskazuje również na naruszenie w stosunku do niej prawa do bycia wysłuchanym zagwarantowanego w treści art. 6 rozporządzenia 2842/98 oraz stwierdza, że Komisja nie przeprowadziła stosownej kontroli w rozsądnym terminie, czym dopuściła się naruszenia art. 10 WE, art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz zasady, zgodnie z którą Komisja powinna przeprowadzać działania w rozsądnym terminie.

Skarga wniesiona dnia 8 października 2004 r. przez Nadine Schmit przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-419/04)

(2005/C 6/79)

(język postępowania: francuski)

Dnia 8 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Nadine Schmit zamieszkałą w Ispra (Włochy), reprezentowaną przez adwokatów: Pierre'a Paula Van Gehuchtena oraz Pierre'a Jadoula, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności oddalenia sprzeciwu skarżącej z dnia 8 lipca 2004 r., decyzji o niesporządzeniu sprawozdania z oceny za lata 2001-2002 oraz decyzji przełożonych odmawiającej zaliczenia jej do urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania C2 w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003;
- nakazanie stronie przeciwnej zapłacenia skarżącej kwoty 3000 euro tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka Komisji, przebywa na urlopie chorobowym od października 2002 r. Jest uprawniona do renty inwalidzkiej od dnia 1 września 2003 r. Na tej właśnie podstawie organ uprawniony do mianowania podjął decyzję o niesporządzeniu sprawozdania z oceny skarżącej za lata 2001–2002. Nie uzyskała ona zatem żadnego punktu za zasługi, ani punktu pierwszeństwa w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003, a jej nazwisko nie zostało umieszczone na liście urzędników awansowanych do grupy C2.

Skarżąca kwestionuje zaskarżone decyzje, podnosząc naruszenie art. 43 regulaminu pracowniczego oraz ogólnych zasad stosowania tego artykułu (decyzja Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r.), jak również zasad równego traktowania oraz dobrej administracji. W tym kontekście skarżąca wskazuje, że Komisja nie miała prawa uznać jej na koniec 2002 r. oraz na początku 2003 r. za urzędnika mającego mniej niż rok do emerytury, dla którego nie sporządza się sprawozdania z oceny. Decyzji odmawiającej awansowania do grupy C2 skarżąca zarzuca naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, jak również zasad równego traktowania oraz dobrej administracji.

Skarga wniesiona dnia 11 października 2004 r. przez José Antonio Carreira przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy

(Sprawa T-421/04)

(2005/C 6/80)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 11 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy złożona przez José Antonio Carreira, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów: Georgesa Vandersandena i Laure Levi.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Agencji przyznającej skarżącemu tylko część dodatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego, w związku z wezwaniem go do tymczasowego objęcia stanowiska wyższego szczebla w okresie od 13 stycznia 2003 r. do 15 sierpnia 2004 r.;
- Zasądzenie na jego rzecz od strony przeciwnej pozostałej części należnego dodatku wyrównawczego na mocy art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- Obciążenie strony przeciwnej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący, który będąc radcą prawnym strony przeciwnej został wezwany do tymczasowego objęcia stanowiska kierownika działu administracyjnego Agencji z uwagi na urlop chorobowy osoby zajmującej to stanowisko, sprzeciwia się decyzji organu uprawnionego do mianowania w sprawie podziału sumy dodatku wyrównawczego pomiędzy dwie osoby, które tymczasowo zajmowały to stanowisko. Skarżący sprzeciwił się tej decyzji uściślając, że nie zgodził się na pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy w zastępstwie kierownika działu administracyjnego i w efekcie nabył prawo do całości dodatku wyrównawczego będącego przedmiotem sporu.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżący podnosi naruszenie art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego, jak również zasad: zgodności pomiędzy stopniem a stanowiskiem pracy, niedyskryminacji oraz proporcjonalności.

Ocenia on również, że w niniejszej sprawie naruszono obowiązek uzasadniania wydawanych aktów.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Waltera Parlantego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-432/04)

(2005/C 6/81)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Waltera Parlantego zamieszkałego w Enghien (Belgia) reprezentowanego przez Lucasa Vogla, adwokata przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.